

strative hensyn, men man lagde vægt på, at spørgsmålet blev taget op på ny i forbindelse med den lovændring, som nu forestår.

Det har derfor været overvejet meget nøje, om man nu burde vælge et andet indkomstgrundlag, men disse overvejelser er resulteret i forslag om, at den skattepligtige indkomst også i fremtiden danner grundlag for beregning af boligsikring.

Der er herved lagt vægt på, at de administrative hensyn stadig gør sig gældende med lige stor vægt. Såvel ved en lejers første ansøgning om boligsikring som ved de årlige reguleringer af boligsikringsydelsen skal de kommunale myndigheder kunne kontrollere indkomstgrundlaget. En sådan kontrol kan lettest etableres i samarbejde med skattemyndighederne, hvorimod en særlig „boligsikringsligning“ ville være forbundet med betydeligt administrativt besvær, fordi boligsikringsmyndighederne i så fald selv må udøve kontrollen.

Som der nærmere er redegjort for i bemærkningerne til lovforslaget, har spørgsmålet været rejst over for en række kommuner, og alle de største kommuner er ud fra samme hensyn gået ind for, at den skattepligtige indkomst bibeholdes som beregningsgrundlag.

For at råde bod på de urimeligheder, der i visse tilfælde kan blive resultatet af dette beregningsgrundlag, foreslås imidlertid indført en ny bestemmelse, hvorefter kommunalbestyrelsen kan afslå eller nedsætte boligsikring, såfremt den kontraktlige *leje overstiger halvdelen af husstandsindkomsten* og det efter en samlet vurdering af boligtagers økonomiske og personlige forhold skønnes urimeligt at yde boligsikring eller fuld boligsikring.

Det har ligeledes været overvejet, om man i forbindelse med kildeskattelovens ikrafttræden kunne indføre *større samtidighed* end hidtil mellem indkomst og boligsikring.

Ligesom skatterne foreslås boligsikringen beregnet på grundlag af den skønnede indkomst ved forskudsligningen. Men mens størrelsen af skatterne ret let kan bringes til at svinge i takt med stigninger og fald i indkomsten i årets løb, vil en tilsvarende automatik desværre ikke kunne opnås for boligsikringen. Skatterne udgør en vis procent af selve indkomsten, men boligsikringen beregnes såvel i forhold til indkomsten som til huslejen, nemlig som en procentdel (75 pct.) af forskellen mellem „grænsebeløbet“ og kontraktlejen og undergivet visse maksimale procentsatser, hvis størrelse ligesom „grænsebeløbet“ afhænger af indtægtens størrelse.

Det lader sig derfor ikke gøre at etablere samme automatiske svingningsteknik som på skatteområdet, og samtidighed vil alene kunne opnås, hvis den ved årets begyndelse beregnede boligsikring senere reguleres, når den endelige faktiske indkomst er konstateret efter årets udgang. Ved afgørelsen af, hvor store indkomstafvigelse skal være, før man foretager regulering, og hvor hyppigt reguleringen skal ske, må man ligeledes tillægge de administrative hensyn stor vægt, og det foreslås derfor kun at foretage regulering